

boek van Ezra, waar wij in 13 : 40, 41 lezen: „these are the ten tribes which were led away captive out of their own land in the days of Josiah the king, which (tribes) Salmanassar the king of the Assyrians led away captive; he carried them across the River, and (thus) they were transported into another land. But they took this counsel among themselves, that they would leave the multitude of the heathen, and go forth into a land further distant, where the human race had never dwelt, there at least to keep their statutes which they had not kept in their own land” (vertaling van Box, in Charles, *The Apocrypha and Pseudepigrapha of the Old Testament*, Oxford 1913). Afgedacht nog van de historische enormiteit dat Salmanassar tot een tijdgenoot van Josia wordt gemaakt (naar de juiste lezing, zie Box t. p.), die misschien op een oude tekst-corruptie berust, is het toch uitermate bedenkelijk een argument te ontleen aan dit fantastische apocalyptische geschrift.

Bovendien maakt men gebruik van waardelooze speculaties met allerlei namen als Cimri, Skythen, Sakai, Getae, Dan, met den leeuw en den eenhoorn in het Britse rijkswapen, met de kleuren van de Britse, Nederlandse, Amerikaanse en verschillende Skandinavische vlaggen (rood, wit en blauw, de kleuren van den tabernakel), enz.; in de מִצְרַיִם van Jes. 42 : 4, 12; 49 : 1; 51 : 5; 60 : 9; Jer. 31 : 10 en elders ziet men een zinspel op het Britse eilandenrijk; beloften aan Israël dat het een zeevarende natie zou worden vindt men in plaatsen als Num. 24 : 7; Deut. 33 : 13; Ps. 89 : 26; Jes. 24 : 14; 42 : 10; 43 : 16; 60 : 5, en die beloften acht men vervuld in het „Britannia rules the waves”; en evenzo ziet men de beloften van Gen. 22 : 17 en 24 : 60 gerealiseerd in het feit dat Engeland de toegangspoorten der grote wereldverkeerswegen als Gibraltar, Aden, Singapore in bezit heeft. Het is niet nodig aan de weerlegging van dergelijke „argumenten” ook maar een enkel woord te verspillen.

⁴⁴⁾ Zie Lowdermilk, *Palestine land of promise*, blz. 28.

⁴⁵⁾ Ezra 2 : 59, 60; Neh. 7 : 61, 62. Vgl. mijn *Het herstel van Israël* blz. 109. Tegenover de bestrijding die Binnendijk van mijn argumentatie geeft, a. w. blz. 46—48, merk ik het volgende op: 1^o dat sedert de scheuring des rijks de Benjaminiten volledig bij Juda werden gerekend, en dat de Levieten een geheel bijzondere positie innemen, zodat het gebruik van den term „uit Israël” met een verwijzing naar deze beide groepen niet voldoende kan verklaard worden; 2^o dat het bij de in Ezra 2 : 61, 62 en Neh. 7 : 63, 64 genoemde „priesters” niet gaat over de vraag of zij wel van Israëlietischen bloede, maar of zij van het priesterlijk geslacht waren (vgl. Siegfried ter plaatse), en dit laatste leverde ongetwijfeld eerder moeilijkheid op dan het eerste; 3^o dat de samenvattende qualificatie die van al de wedergekeerden in Ezra 2 : 1 en Neh. 7 : 6 wordt gegeven niets tegen mijn argumentatie bewijst, daar de hier gebezigde term „Juda” een aanduiding is van het Perzische bestuursdistrict Juda (vgl. Ezra 5 : 8), dat met het aloude stamgebied niet noodwendig behoefde samen te vallen, terwijl de zegswijze „een iegelijk naar zijn stad” zeker niet in absoluten zin moet worden ver-